

သိန်းစွန်ငှက်အပြန်လမ်း ပိုင်စိုးဝေ

အမေ့ ခြေအစုံကို ပွေ့ဖက်
အသံမထွက်ဘဲ ကျွန်တော် ငိုတယ်။
ကြေးစည်ကို သူတို့ ရိုက်နှက်ကြပေါ့
လှည်းဘီးကို သူတို့ တွန်းကြပေါ့။
ဟို ... အနောက်တောင် တောတန်းက
ထန်းပင်တွေရဲ့ထိပ်ဖျားမှာ
နေလုံးဟာ တဖြည်းဖြည်း ညိုခဲ့ပေါ့
သိန်းစွန်ငှက် အပြန်လမ်းမှာ ...

၁၉၈၇၊ ဧပြီ၊ ရုပ်ရှင်အောင်လံမဂ္ဂဇင်း။ ၁၉၉၉၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ဥတ္တရလွင်ပြင်စာအုပ်တိုက်။ ၂၀၀၅၊ လင်းသစ်ရောင်ဧည့်စာအုပ်တိုက်၊ အစိမ်းရောင်မြစ်သို့တမ်းချင်း ကဗျာရှည်စုစည်းမှု။ ကဗျာပေါင်းချုပ်စာအုပ်မူများနှင့်တိုက်ဆိုင်ညှိနှိုင်းပြီး ကဗျာတစ်ပုဒ်တည်း သီးသန့်ထုတ်ဝေမှု ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် ထုတ်ဝေပါတယ်။

သိန်းစွန်ငှက် အပြန်လမ်း ပိုင်စိုးဝေ

နှစ်ကာလများ

အမှတ် ၁၀၄၊ အပေါ်ဆုံးထပ် (က)၊
အောင်ဇေယျလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၀၁ ၈၂၅၅ ၉၄၈၊ ၀၉ ၇၄၀ ၉၇ ၉၃၉၃

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

သိန်းစွန်ငှက် အပြန်လမ်း

ပိုင်စိုးဝေ

ဒုတိယအကြိမ်၊ အောက်တိုဘာ၊ ၂၀၂၅။

ပထမအကြိမ်၊ ၁၉၉၀၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ဥတ္တရလွင်ပြင်စာအုပ်တိုက်

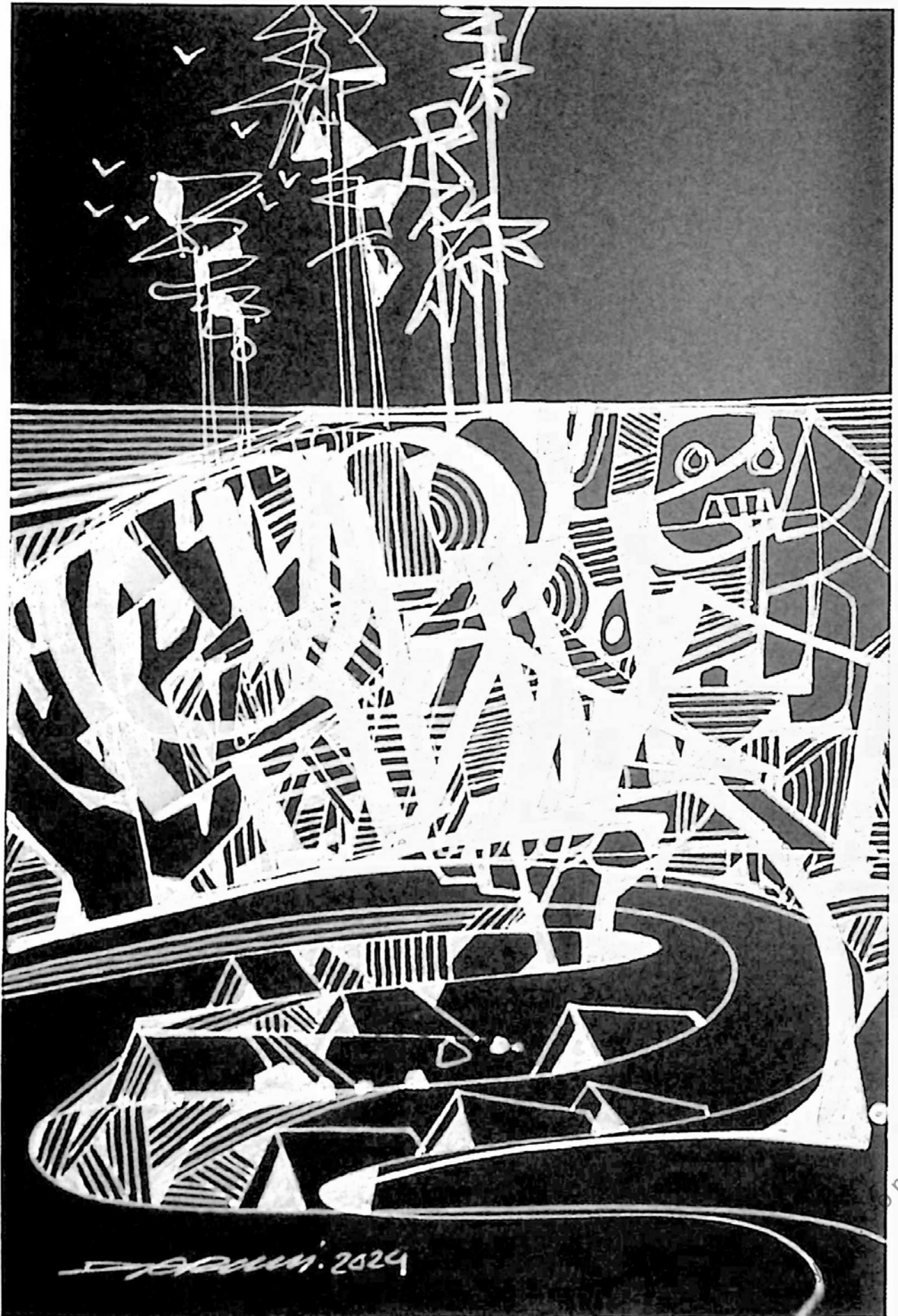
အုပ်ရေ - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၅၀၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစိန်ဝင်း၊ နှစ်ကာလများ စာပေ (၀၀၇၄၄)၊ ၁၀၄၊ အပေါ်ဆုံးထပ် (က)၊ အောင်ဇေယျလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ အတွင်းနှင့် အဖုံးပုံနှိပ် - ဦးအေးဝင်း၊ အေးကမ္ဘာပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၂၉၀)၊ အမှတ် ၄၆၊ ၄၆ လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပန်းချီ - ပန်းချီဇာနည်၊ ကွန်ပျူတာစာပေ - သရဖီ၊ စာအုပ်ချုပ် - ကိုမြင့်။

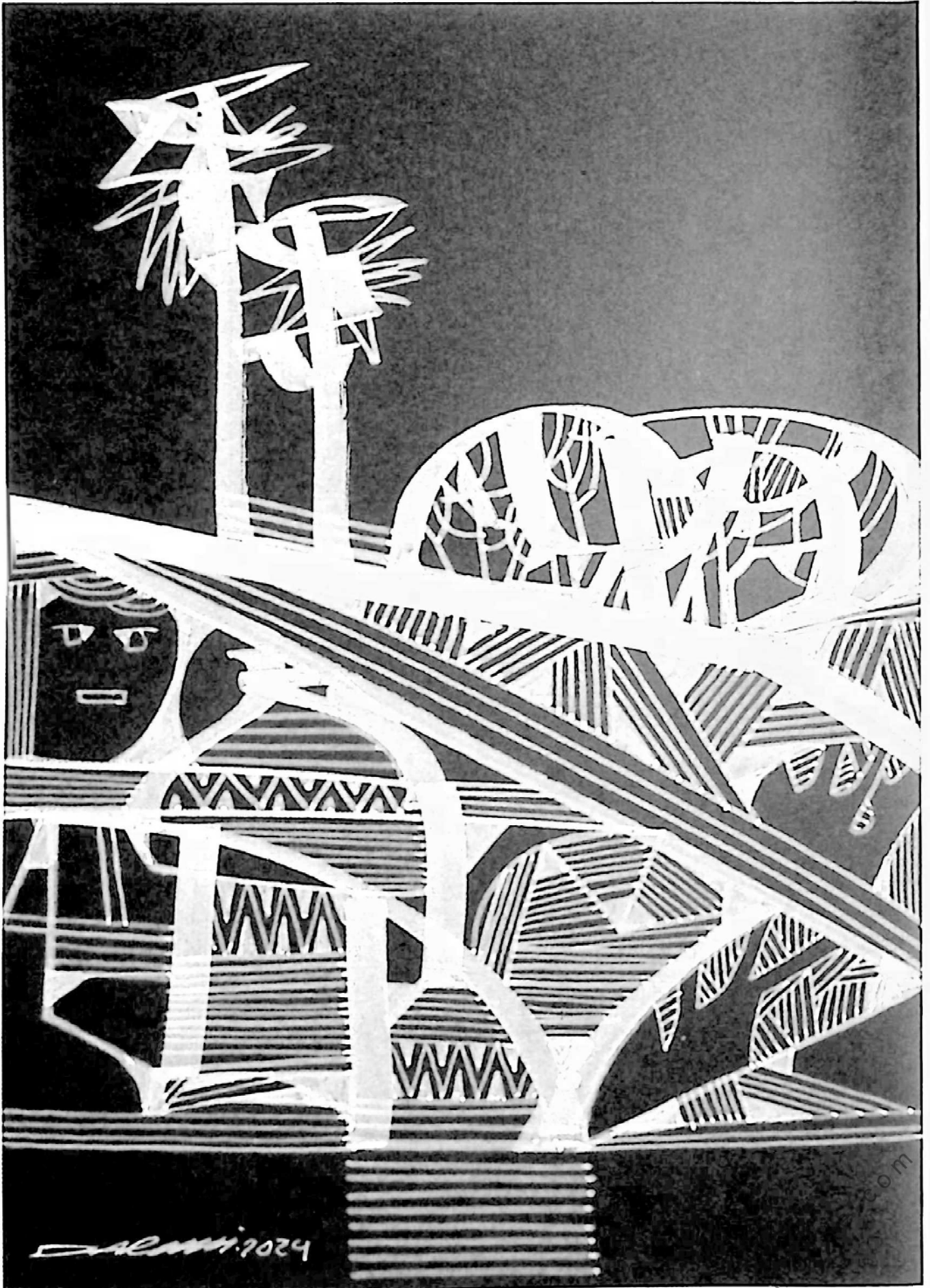
၂၁၊ ၃၊ ၈၆ ...
နောက်ဆုံး အခေါက်ပါပဲ
ကျွန်တော် ရွာကို ပြန်လာခဲ့ပါတယ်
အမေ။

ရွာဆိုတာ ...
တမာ ထနောင်း
ရှားစောင်း ပြာသာဒ်
သန်းဒဟတ်ပင်တွေနဲ့
မိုးနံ့ချုပ်ုတ်၊ ရှားပင်ငုတ်တို့
နီညိုညို ကျောက်ခဲလုံးတွေနဲ့
ထန်းပင်မြင့်မြင့်ကြီးတွေ ကြားက
တဲကလေးတစ်လုံးပါ။

အဲဒီ တဲကလေးထဲ
အမေ လဲလျောင်းနေပေါ့။
အမေ ...
ကျွန်တော် ရောက်လာပြီ အမေ။
အမေ ...
ကျွန်တော့်ကို ထပြီ၊ နှုတ်ဆက်ပါဦး အမေ။
အမေ့ ခြေအစုံကို ပွေ့ဖက်
အသံမထွက်ဘဲ ကျွန်တော် ငိုတယ်။

ထန်းပင် မြင့်မြင့်ကြီးတွေပေါ်က
ရွက်ယောင်းခြောက်တွေ
တရှဲ့ရှဲ့ မြည်လို့ ...။

၂၀၀၆.၁၂.၂၄

ကျွန်တော့်ကို စကားမပြောချင်လို့
အမေ့သွားတွေ တင်းတင်း စေ့ထားသလား၊
ကျွန်တော့်ကို မမြင်ချင်လို့
အမေ့မျက်လုံးတွေ မှိတ်ထားသလား၊
ထကြည့်ပါဦး
စကားပြောပါဦး အမေရယ်။

ဟော ... အမေ ...
အမေ့ကို သူတို့
ဟိုးမှာ မန်ကျည်းပင်တွေ စိမ်းညိုညိုနဲ့
ဇရပ်အိုအို
ကျောက်တုံးနီညိုညိုတွေ စိထားတဲ့
သင်္ချိုင်းဆိုတဲ့ နေရာကို
ပို့ကြတော့မလို့တဲ့။

လှည်းဘီးကို ပြင်ဆင်ပြီးကြပေ၊
အမေ့အလောင်းကို
ခေါင်းထဲ ထည့်ကြပေ၊
ကြေးစည်ကို
ရိုက်နှက်ကြပေ။။

ကျွန်တော်
မငိုတော့ပါဘူး အမေ
ငိုလို့ မရတော့ဘူး အမေ
အမေ့မြေ ကလေးလေးတွေ
ကျွန်တော့် တူနဲ့ တူမလေးတွေ
သူတို့ ငိုပါစေ။

အမေ့သား သူတို့ရဲ့အဖေ
ကျွန်တော့် အစ်ကိုကြီး
အမေ့သမီး သူတို့ရဲ့အမေ
ကျွန်တော့် အစ်မ
သူတို့မောင်နှမ
အမေ့အရင် စောစောစီးစီး
ဟောသည် လောကကြီးထဲက
ထွက်ခွာသွားကြတော့
မိတဆိုး ဖတဆိုး
ဟောသည် ကလေးလေးတွေ
အမေ့အတွက် သူတို့ ငိုပါစေ။

အမေ့အတွက်
သူတို့ရဲ့ မျက်ရည်တွေဟာ
ထိုက်တန်ပါတယ် အမေ။

ကျွန်တော်ကတော့
နွေဦးရက်တွေအကြောင်း
သီချင်းမဆိုနိုင်တဲ့
ဥဩငှက်တစ်ကောင်ရဲ့ ကြေကွဲမှုလို
ယာခင်းထဲက အမေ့ဘဝကို
အဝေးကပဲ
တမ်းတ ပူဆွေးခဲ့သူပါ အမေ။

“အမေ ... နေကောင်းပါစေ ...
အမေအား ထာဝရ လုပ်ကျွေးပြုစုနိုင်သည့် ကိုယ်
ဖြစ်ရပါလို၏ ”

ညအိပ်ရာဝင်၊ ရင်ထဲလှုပ်ခတ်
ပဲ့တင်ထပ်ခဲ့တဲ့
ခွန်အားမဲ့ ဆုတောင်းသံများကြား
ရှည်လျားလွန်းတဲ့ ညတွေသာ
ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်
တိတ်ဆိတ်စွာ ကြေပြုန်းခဲ့ရ။

မနေ့ကတော့
'အမေ ဆုံးပြီ၊ အမြန်လာ ...' တဲ့
ကုသိုလ်ကြမ္မာ၊ နံချာလို့လား
ဆုတောင်းများ
မပြည့်ဝခဲ့ဘူး အမေ။
အမေက မွေးပေမဲ့
အမေကို မလုပ်ကျွေးနိုင်ခဲ့တဲ့
ဟောသည် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ
ဘာအသုံးကျတော့မှာလဲ။

အဲသည်လို နောင်တ တရားတွေက
နှလုံးသားကို ကုတ်ခြစ်
ဘဝ ဆိုတာကိုလည်း
မကျေမနပ်ဖြစ်မိပေါ့။

ကျွန်တော်
မငိုရဲတော့ပါဘူး အမေ
ငိုဖို့ရာ ရှက်လှပါတယ် အမေ
အမေနဲ့အတူ
အမေ့ကို ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုခဲ့တဲ့
ဟောသည် ကလေးလေးတွေ
သူတို့ ငိုပါစေ
ကြေးစည်ကို သူတို့ ရိုက်နှက်ကြပေါ့
လှည်းဘီးကို သူတို့ တွန်းကြပေါ့။

ဟော ...
နီညိုညို ကျောက်တုံးတွေကြားက
ရထားတစ်စင်းဟာ
အဝေးကို ထွက်သွားပြီ။